

[Aksel Larsen.]

indkomstskat; det var sælgeren klar over nok ville blive gennemført, og han havde ikke lyst til at kvittere en del af sin fortjeneste ved at betale denne særlige indkomstskat. Derfor ønskede han at forhøje sin salgspris så meget, at han fik lige så meget i fortjeneste som det, han oprindeligt havde kalkuleret med, og det vil sige, at salgsprisen skulle forhøjes med adskilligt mere end de 30 pct., der kunne blive tale om at inddrage i særlig indkomstskat ud over de 75 pct.

Under de omstændigheder blev handelen ikke til noget, og det ser ikke ud til, at der foreløbig bliver bygget på den jord, men jeg er bange for, at et sådant tilfælde er temmelig typisk, eftersom byggemoden eller byggeegnet jord desværre i øjeblikket hører til sælgers marked og ikke til købers marked. Jeg er bange for, at det vil være almindeligt, at denne skat i det omfang, den vil give staten eller kommunerne indtægter, ikke kommer til at belaste sælgerne så meget som køberne. Jeg tror, man skal tænke lidt over dette og navnlig benytte tiden mellem anden og tredje behandling til at overveje, om der er noget at gøre.

Jeg kan ikke give nogen bestemt recept med hensyn til, hvorledes man bør ændre det foreliggende lovforslag, men det traf sig så heldigt, at de to borgerlige oppositionspartier har forlangt en passende lang frist imellem anden og tredje behandling, så at der altså er tid til at overveje problemerne, og jeg håber, man vil benytte denne tid.

Jeg vil i øvrigt sige, at det, der i væsentlig grad er miseren, navnlig med hensyn til boligbyggeriet, er mangelen på byggeegnede grunde til en rimelig pris, og her vil jeg gentage, hvad jeg har sagt ved en tidligere lejlighed: jeg tror ikke, det er nok, at vi får en lov som den, vi her behandler; jeg tror ikke, det er nok, at vi får en lov om bortsalg af jord i offentlig eje på jordrentevilkår. Jeg tror, det er nødvendigt med en lovgivning, som giver det offentlige købsret til byggeegnet jord, der udbydes til salg, vel at mærke til en art maksimalpris, som efter min opfattelse passende kan sættes til at være det samme som vurderingen for den pågældende jord. Man behøver ikke altid at henholde sig til den sidst foretagne offentlige vurdering — den

kan være gammel og forældet — men der kan foretages en ny vurdering. Jeg tror, regeringen skulle overveje dette. Hvis man skal komme grundspekulationen til livs, er man nødt til at gå den vej; ellers vil boligbyggeriet stadig blive dyrere og dyrere.

Men når alt dette er sagt — og det er naturligvis mere almindelige og principielle bemærkninger, selv om jeg dog tror, de er af praktisk betydning — må jeg også beskæftige mig med de ændringsforslag, der foreligger her. Til de ændringsforslag må jeg sige, at dem har jeg svært ved at mobilisere nogen velvilje for. Det forekommer mig, at det lovforslag, vi oprindeligt fik forelagt, var ret let overskueligt, det var klart, og det var rimeligt, og jeg savner en forklaring på, at man vil lave det om. Hvis man endelig vil lave lovforslaget om, kunne man da i hvert fald have gjort sig selv og befolkningen den tjeneste at udarbejde ændringsforslagene sådan, at lovforslaget, når det bliver til lov, er forståeligt også for almindelige dødelige og ikke blot for skattevæsenet.

Oprindeligt talte man f. eks. om, at til anskaffelsessummen for jord eller en ejendom havde man ret til at lægge de udgifter til forbedring af jorden eller ejendommen, man havde afholdt siden erhvervelsen, i det omfang disse udgifter ikke var blevet bragt til fradrag på ejendomsskemaet ved selvangivelsen. Det forekom mig, at det var en klar, en let fattelig, en rimelig bestemmelse. Nu foreslås den erstattet med en helt anden bestemmelse. Nu skal udgifterne til sådan forbedring ikke umiddelbart kunne lægges til anskaffelsessummen, men de skal derimod beregnes i forhold til afhændelsessummen. Ja, jeg tvivler ikke om, at skattemyndighederne er i stand til at hitte ud af det, men jeg er ikke sikker på, at der er ret mange almindelige sælgere, der er i stand til at hitte ud af det, og jeg forstår i øvrigt slet ikke, at man skal sætte den grænse, man her sætter, mindst 2 000 kr. om året og mindst 2 pct. af afhændelsessummen; dér var den oprindelige affattelse langt at foretrække.

Og som det er med dette, er det med andre formuleringer i ændringsforslaget. Jeg tror også, det var langt lettere at have med at gøre, hvis man havde holdt sig til det oprindelige forslag om de 75 pct., der skulle